MARIA-LLUÏSA AMORÓS

Na beira do lago (1999)

A rúa de Monterols gostáballe especialmente, había unha reloxería-pratería que lle chamaba a atención –non se podía comparar coa reloxería Freixas, situada na praza de Prim, grande e con grande variedade de reloxos– ede, con péndulo, con música, de cheminea con base de bronce, reloxos de peto, de viaxe, obxectos de prata para agasallo, para a casa... Pero o que sempre lle chamaba a atención a Margarida era que na porta, en pé e mirando para os transeúntes, adoitaba estar a dona: á beira dos cincuenta anos, miuda, co pelo recollido, dunha cor negra moi natural; non tiña celas e, no seu lugar, levaba pintadas dúas raias feitas a lapis carbón, que contrastaban coa brancura do po da cara e o vermello intenso dos labios. Nunca vira entrar cliente ningún e, aquel día, seguindo un impulso irrefreábel, achegouse a lle preguntar algo sobre un dos reloxos que tiña dentro. A expresión da muller transformouse, saíu do seu aburrimento e invitouna a pasar con grande insistencia. O interior era escuro, non había ningunha luz acesa, un cuarto reducido, chea de andeis e vitrinas, un mostrador e un enorme reloxo de péndulo co son pesado e monótono que contrastaba co ledo tic-tac das outras maquinarias. Unha escaleira angosta, empinada, conducía ao andar superior, onde se adiviñaba que estaba a vivenda.

Cando Margarida se afixo á escuridade da tenda, viu unha muller vella, que murmurara un "boa tarde" sen ser ouvida. Levaba o brazo esquerdo en alto, pousado sobre un inmenso avión de ferro e xeso que a penas lle permitía moverse.

–Vaia descansar, mamá –dixo a máis nova, interrompendo a súa explicación sobre o reloxo de madeira escura que lle chistaba a Margarida.

A vella do pelo gris, ondulado, penteado frouxo e collido con pentes de carei, tiña cara de malhumor.

–Equivócaste, Carme, falaba con Margarida, pasaba a man pola caixa do péndulo, era unha man deformada, tal vez pola dor, tal vez polos anos, tal vez polo peso daquelas uñas terríbeis, pintadas cun esmalte granate, unhas uñas grosas de máis para a man, que cubrían toda a carne do extremo dos dedos.

VORA EL LLAC (1999)

El carrer de Monterols li agradava especialment, hi havia una rellotgeria-plateria que li cridava l'atenció –no es podia comparar a la rellotgeria Freixas, situada a la Plaça de

Prim, gran i amb molta varietat de rellotges--. Era una botiga petita, atapeïda: rellotges de taula, de paret, amb pèndol, amb música, de xemeneia amb base de bronze, rellotges de butxaca, de viatge, objectes de plata per a regal, per la casa... Però allò que sempre cridava l'atenció a la Margarida era que a la porta, dreta i mirant com passaven els transeünts, hi solia haver la mestressa: d'una cinquantena d'anys, menuda, amb el cabell recollit, d'un color negre molt natural; no tenia celles i, en el seu lloc, duia pintades dues ratlles fetes a llapis carbó, que contrastaven amb la blancor de les pòlvores de la cara i el vermell intens dels llavis. Mai no hi havia vist entrar cap client i, aquell dia, seguint un impuls irrefrenable, s'apropà a preguntar alguna cosa sobre un dels rellotges que tenia dins. L'expressió de la dona es transformà, sortí del seu ensopiment i la va fer passar amb gran insistència. L'interior era fosc, no hi havia cap llum encès, una estança reduïda, replena de prestatges i vitrines, un taulell i un enorme rellotge de pèndol amb el seu so pesant i monòton que contrastava amb el tic-tac alegre de les altres maquinàries. Una escala estreta i enfilada conduïa al pis superior, on s'endevinava que hi havia la vivenda.

Quan la Margarida es va acostumar a la foscor de la botiga, va veure una dona vella, que havia mormolat un "bona tarda" sense ser sentida. Duia el braç esquerre en alt, muntat sobre un immens avió de ferro i guix que no la deixava bellugar bé.

--Vagi a descansar, mama. –digué la més jove, interrompent la seva explicació sobre el rellotge de fusta fosca que feia a la Margarida.
La vella dels cabells grisos, ondulats, pentinats fluixos i agafats amb eta burdinazko hegazkin erraldoian emana.